Lietas Nr. A420516913
Lietas arhīva Nr. A42-01882-14/10

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014. gada 10. septembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnese Ieva Dambe,

piedaloties pieteicēja /pers. C/ pārstāvei /pers. D/ un atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Rīgas domes – pārstāvim /pers.M/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par Rīgas domes 2013. gada 30. augusta lēmuma Nr. 2-30/RD-13-432-ap atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas domes Īpašuma departamenta (turpmāk – Departaments) 2013. gada 30. aprīļa lēmumu Nr. 1-10/DI-13-246-ap (turpmāk – Sākotnējais lēmums) būvēm /adrese/, ar kadastra apzīmējumu /numurs A/, /numurs B/ un /numurs C/ (turpmāk arī – Būves) tika noteikta klasifikācija: vidi degradējošas un cilvēku drošību apdraudošas būves.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja.

[2] Ar Rīgas domes 2013. gada 30. augusta lēmumu Nr. 2-30/RD-13-432-ap (turpmāk – Pārsūdzētais lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Departamenta darbinieki 2012. gada 29. jūnijā veica kārtējo Būvju apsekošanu, kuras laikā konstatēja, ka nekustamais īpašums /adrese/, nostiprināts Rīgas pilsētas zemesgrāmatās nodalījumā Nr. /numurs D/ un sastāv no zemes vienības (kadastra apzīmējums /numurs E/, kopējā platība 1200 m^2), uz kuras atrodas dzīvojamā ēka (lit. Nr. 001) un palīgceltnes (lit. Nr. 002 un lit. Nr. 003). Būvju apsekošanas laikā tika secināts, ka tās atrodas tādā stāvoklī, ka var apdraudēt cilvēku dzīvību un rada būtisku ietekmi uz pilsētas ainavu, līdz ar to tās ir uzskatāmas par vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām būvēm.

Departamenta darbinieki 2013. gada 19. jūnijā veica atkārtotu Būvju apsekošanu, kuras laikā konstatēja, ka nekustamajā īpašumā /adrese/, kopš iepriekš veiktās apsekošanas nekas nav mainījies un īpašums atrodas tādā pašā stāvoklī kā pirms gada.

Tā kā apsekošanas laikā tika konstatēts, ka Būves neatbilda Rīgas domes 2008. gada 8. jūlija saistošo noteikumu Nr. 125 „Rīgas pilsētas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" (turpmāk – Saistošie noteikumi Nr. 125) 15. punktā noteiktajām prasībām un atbilda Saistošo noteikumu Nr. 125 1.14.^{1} apakšpunktā un 15.^{1}1.1. apakšpunktā noteiktajai klasifikācijai kā vidi degradējošā būve, Departaments bija tiesīgs noteikt Būvēm klasifikāciju – vidi degradējošas un cilvēku drošību apdraudošas būves – atbilstoši to tehniskajam stāvoklim apsekošanas brīdī.

[2.2] Privātpersonu starpā pastāvošais strīds par īpašuma tiesībām nav samērojams un nedrīkst aizskart sabiedrības tiesības dzīvot sakārtotā un drošā vidē. Turklāt Rīgas apgabaltiesas 2006. gada 10. aprīļa lēmumā lietā Nr. C31174103 tika nolemts ierakstīt aizlieguma atzīmi Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs D//pers. H/ piederošajai ½ domājamai daļai no nekustamā īpašuma /adrese / (kadastra Nr. /numurs E/). Tādējādi aizliegums attiecināms tikai uz /pers. H/ nekustamā īpašuma atsavināšanas tiesībām. Tiesas lēmums nav interpretējams kā atbrīvojums no pienākuma /pers. H/ un /pers. C/ uzturēt nekustamo īpašumu saskaņā ar Civillikuma 1084. pantu un Saistošajiem noteikumiem Nr. 125.

[3] Nepiekrītot Pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt.

Pieteikumā norādīts, ka administratīvā akta izdošanas procesā pieļauts procesuālais pārkāpums. Pieteicējam bijusi liegta iespēja iestādē iepazīties ar lietas materiāliem.

[4] Rīgas dome tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentāciju.

Papildus norāda, ka, tiklīdz pieteicējs sakārtos vai nojauks Būves atbilstoši normatīvo aktu prasībām un tiks novērsta Būvju radītā Rīgas pilsētas ainavas degradācija un cilvēku drošības apdraudējums, būs iespējams veikt Būvju apsekošanu un to atkārtotu klasificēšanu, izdodot jaunus administratīvos aktus. Tāpat paskaidrojumos norādīts, ka pieteicējs nepamatoti apgalvo, ka viņam liegta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem.

[5] Pieteicēja pārstāve tiesas sēdē uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā norādīto.

Rīgas domes pārstāvis tiesas sēdē lūdza pieteikumu noraidīt, pamatojoties uz Pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Lēmums, ar kuru ēka atzīta par cilvēku drošību apdraudošu un vidi degradējošu būvi, skar to personu tiesības un tiesiskās intereses, kurām ir no tiesību normām izrietošs pienākums maksāt par šo ēku nekustamā īpašuma nodokli (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 11. marta lēmuma lietā Nr. SKA-443/2014 5. punktu*).

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā Sākotnējā un Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī*) 2. panta pirmā un otrā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas, un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru īpašumā vai tiesiskā valdījumā ir nekustamais īpašums. Par nekustamā īpašuma īpašnieku šā likuma izpratnē uzskatāma persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā vai kurai piederošais nekustamais īpašums (ēkas un inženierbūves) līdz Zemesgrāmatu likuma spēka atjaunošanai ir reģistrēts pašvaldībā vai Valsts zemes dienestā.

Saskaņā ar Valsts vienotajā datorizētajā zemesgrāmatā pieejamo informāciju nekustamais īpašums /adrese/, sastāv no zemes vienības (kadastra apzīmējums /numurs E/), uz tās esošas dzīvojamās ēkas (kadastra apzīmējums /numurs A/) un divām palīgceltnēm (kadastra apzīmējumi /numurs B/ un /numurs C/). Sākotnējā un Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā pieteicējs bija īpašnieks ½ nekustamā īpašuma, bet kopš 2014. gada 3. februāra ieraksta zemesgrāmatā pieteicējs ir nekustamā īpašuma vienīgais īpašnieks.

Tātad pieteicējs ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs par Būvēm.

[8] Saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3. panta $l.^4$ daļu vidi degradējošu, sagruvušu vai cilvēku drošību apdraudošu būvi apliek ar nekustamā īpašuma nodokļa likmi trīs procentu apmērā, ja to ir noteikusi pašvaldība savos saistošajos noteikumos, kurus tā publicē līdz pirmstaksācijas gada 1. novembrim, no lielākās turpmāk minētās kadastrālās vērtības: 1) būvei piekritīgās zemes kadastrālās vērtības; 2) būves kadastrālās vērtības.

Rīgas domes 2012. gada 18. decembra saistošo noteikumu Nr. 197 „Par nekustamā īpašuma nodokli Rīgā" (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā Sākotnējā lēmuma un Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī*) (*turpmāk – Saistošie noteikumi Nr. 197*) 7. punkts noteic, ka būvi, kas klasificēta kā vidi degradējoša, sagruvusi vai cilvēku drošību apdraudoša, ar nākamo mēnesi pēc būves klasificēšanas attiecīgajā būvju kategorijā apliek ar nekustamā īpašuma nodokļa likmi trīs procentu apmērā no lielākās turpmāk minētās kadastrālās vērtības: 1) būvei piekritīgās zemes kadastrālās vērtības; 2) būves kadastrālās vērtības.

No minētajām tiesību normām izriet, ka likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3. panta $1.^4$ daļa satur deleģējumu pašvaldībai

reglamentēt saistošajos noteikumus, ka vidi degradējošu, sagruvušu vai cilvēku drošību apdraudošu būvi apliek ar nekustamā īpašuma nodokļa likmi trīs procentu apmērā. Rīgas dome minētos saistošos noteikumus ir izdevusi.

[9] Lai arī pieteikumā un tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāve pēc būtības nenorādīja argumentus par to, ka Būves faktiski neatbilst vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām būvēm, tiesa pārbaudīs, vai Būves pamatoti klasificētas kā vidi degradējošas un cilvēku drošību apdraudošas būves.

[10] Tiesa konstatē, ka Sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdī ārējie normatīvie akti vēl neparedzēja konkrētu definīciju, kāda būve ir uzskatāma par vidi degradējošu, sagruvušu vai cilvēku drošību apdraudošu būvi. Tādējādi jēdziens „vidi degradējoša un cilvēku drošību apdraudoša būve" bija ģenerālklauzula, kuru piemērojot, iestādei tas jāinterpretē un jāpiepilda ar noteiktu saturu. Ģenerālklauzula ir atklāts juridisks jēdziens, ko parasti konkretizē kazuistiskā ceļā (*E. Levits. Ģenerālklauzulas un iestādes (tiesas) rīcības brīvība. Likums un Tiesības, 5. sēj., Nr. 6, 21. punkts*).

Tiesa konstatē, ka Sākotnējā lēmumā jēdziens „vidi degradējoša un cilvēku drošību apdraudoša būve" piemērots kontekstā ar Saistošo noteikumu Nr. 125 15.2.6. apakšpunktā noteiktajām prasībām būvju uzturēšanai, norādot, ka pieteicējs tās nav izpildījis (nav novērsis būvju pilnīgu vai daļēju sagrūšanu vai nonākšanu līdz lietošanai bīstamam stāvoklim). Atbilstoši šai tiesību normai nekustamā īpašuma īpašniekam neapdzīvotās vai saimnieciskajai darbībai neizmantotās ēkās, ja būve ir pilnīgi vai daļēji sagruvusi vai nonākusi tādā stāvoklī, ka tās lietošana ir bīstama, būve jānojauc Vispārīgajos būvnoteikumos paredzētajā kārtībā.

Pārsūdzētajā lēmumā atbildētāja papildus atsaukusies arī uz pārējiem Saistošo noteikumu Nr. 125 15.2. punkta apakšpunktiem, kas noteic būvju uzturēšanas prasības. Atbilstoši tiem nekustamā īpašuma īpašnieks neapdzīvotās vai saimnieciskajai darbībai neizmantotās ēkās noslēdz, aizmūrē vai aiznaglo logus un ieejas durvis, lai novērstu nepiederošu personu iekļūšanu un uzturēšanos tur; nepieļauj atsevišķu būvelementu nokrišanu publiskajā ārtelpā; nodrošina ēkas atbilstību ugunsdrošības noteikumu prasībām; ja neapdzīvotās un saimnieciskajai darbībai neizmantotās ēkas un dzīvokļi atrodas gar ielām vai pret publisko ārtelpu, veic ēkas sakārtošanu veidā, kas nodrošina ēkas konstrukciju noturību ilgtermiņā un novērš pilsētas ainavas bojāšanu, nepieciešamības gadījumā izstrādājot būvniecības dokumentāciju un saskaņojot to Rīgas pilsētas būvvaldē Ministru kabineta 1997. gada 1. aprīļa noteikumos Nr. 112 „Vispārīgie būvnoteikumi" (*turpmāk – Vispārīgie būvnoteikumi*) noteiktajā kārtībā; ja neapdzīvota un saimnieciskajai darbībai neizmantota ēka atrodas publiskajā ārtelpā un tās izskats bojā pilsētas ainavu, nodrošina tās fasādes sakārtošanu vai apsegšanu ar dekoratīvu pārsegu, kas atveido fasādes zīmējumu, atbilstoši Rīgas pilsētas būvvaldes norādījumiem; ja būve ir pilnīgi vai daļēji sagruvusi vai nonākusi tādā stāvoklī, ka tās lietošana ir bīstama, būvi nojauc Vispārīgajos būvnoteikumos paredzētajā kārtībā.

Turklāt uz Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdi jau Saistošo noteikumu Nr. 125 1.14.^{1} apakšpunktā bija iekļauta definīcija vidi degradējošai būvei un 15.^{1} punktā nostiprināta pilsētvidi degradējošo un sabiedrisko drošību apdraudošo būvju klasifikācija. Atbilstoši minētajām tiesību normām, uz kurām Pārsūdzētajā lēmumā atsaukusies arī atbildētāja, par vidi degradējošu būvi atzīstama neapdzīvota vai saimnieciskajai darbībai neizmantota, sākotnēji ilgstošai lietošanai paredzēta ēka (būve), kas konstruktīvi cieši saistīta ar zemi, tai skaitā nepabeigtās būvniecības objekti, kuriem būtiski bojātas nesošās vai norobežojošās konstrukcijas, tādējādi apdraudot cilvēku drošību vai blakus esošo apbūvi, netiek ievērotas arī šādu ēku (būvju) uzturēšanai izvirzītās prasības vai ilgstoši ir pārtraukta iesāktās būvniecības iecere un ēkai (būvei) ir pilsētvidi degradējoša ietekme (grausts). Savukārt A kategorijas vidi degradējošas būves (šāda kategorija piešķirta pieteicēja būvēm) klasificētas pie cilvēku drošību apdraudošām būvēm ar vidi degradējošu ietekmi (grausti). Par šādām būvēm var tikt uzskatīta ēka (būve) ar augstu sabiedriskās drošības apdraudējuma pakāpi, būve ar būtiski bojātām telpisko noturību nodrošinošām nesošajām vai norobežojošajām konstrukcijām, to mezgliem vai detaļām, kuru telpiskās noturības zuduma rezultātā var notikt pilnīga vai daļēja būves sabrukšana vai arī radīts apdraudējums būvei blakus esošajiem īpašumiem, transporta satiksmei, trešo personu veselībai un dzīvībai.

Līdz ar to minētais jaunais tiesiskais regulējums tikai apstiprina, ka atbildētāja jau Sākotnējā lēmumā pareizi interpretējusi jēdzienu „vidi degradējoša un cilvēku drošību apdraudoša būve", tā satura piepildīšanai atsaucoties uz sekām, kas konstatējamas, ja netiek ievērotas ēku uzturēšanai izvirzītās prasības.

[11] Pārbaudot, vai Būves ir uzskatāmas par vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām būvēm, tiesa secina turpmāk minēto.

Pārbaudot lietā esošo Būvju apsekošanas aktus un fotoattēlus (*lietas 66. – 76. un 84. – 96. lapa*), tiesa konstatē, ka Būves apsekotas 2012. gada 29. jūnijā pirms Sākotnējā lēmuma pieņemšanas un 2013. gada 19. jūnijā pirms Pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas, tādējādi nodrošinot faktiskajai situācijai atbilstoša konstatējuma iekļaušanu lēmumos. No minētajiem dokumentiem konstatējams, ka pieteicēja nekustamā īpašuma teritorija apsekošanas brīdī bija brīvi pieejama un nesakopta. Būves apsekošanas brīdī bija saimnieciski neizmantotas un neapdzīvotas. Dzīvojamā ēka un saimnieciskā ēka – pagrabs – bija daļēji sagruvušas, to fasādēm bojāts apmetums un krāsojums, konstrukcijām redzamas plaisas un bojājumi, logi un durvis nebija noslēgti un jumti iebrukuši. Šķūnis bija pilnīgi sagruvis, tam nebija jumta. Arī aplūkojot fotoattēlus, tiesai nerodas šaubas, ka Būves atzīstamas par graustiem. Būvju atlikušās konstrukcijas nav pasargātas no atmosfēras nokrišņu iedarbības, un nav veikti pasākumi to aizsardzībai. Attiecībā uz Būvēm nav veikti Saistošo noteikumu Nr. 125 15.2. apakšpunktā noteiktie pienākumi. Būves šādā stāvoklī apdraud cilvēku drošību, turklāt jāņem vērā, ka tās ir brīvi pieejamas ikvienam. Minēto tiesas sēdē apstiprināja arī pieteicēja pārstāve (*lietas 124. lapas otra puse*). Šādas būves degradē apkārtējo vidi. Tādēļ pieteicējam būtu jāveic pasākumi Būvju sakārtošanai vai nojaukšanai, ko likumdevējs paredzējis veicināt tieši ar paaugstinātas nekustamā īpašuma nodokļa likmes noteikšanu vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām būvēm.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Būves pareizi ir klasificētas kā vidi degradējošas un cilvēku drošību apdraudošas būves.

[12] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs Pārsūdzēto lēmumu uzskata par prettiesisku un atceļamu, jo tā pieņemšanā pieļauts procesuāls pārkāpums, proti, pieteicēja pārstāvei administratīvajā procesā iestādē tika liegtas tiesības iepazīties ar lietas materiāliem.

Noklausoties tiesas sēdē pietecēja pārstāves un atbildētāja pārstāvja paskaidrojumus, tiesa konstatē, ka tie attiecībā uz iespēju pieteicēja pārstāvei iepazīties ar lietas materiāliem ir savstarpēji pretēji. Piemēram, pieteicēja pārstāve norādīja, ka arī pēc iesnieguma, lūdzot atļauju iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem (*lietas 47. lapa*), iesniegšanas un Departamenta Īpašuma nodrošināšanas pārvaldes 2013. gada 5. jūlija vēstules par iespēju iepazīties ar lietas materiāliem (*lietas 120. lapa*) saņemšanas pieteicēja pārstāvei nav bijis iespējams ar administratīvās lietas materiāliem iepazīties (*lietas 123. lapas otra puse un 124. lapa*). Savukārt atbildētājas pārstāvis norādīja, ka atbildētāja bija sagatavojusi lietas materiālus pieteicēja pārstāvei, bet pieteicēja pārstāve pēc minētās vēstules saņemšanas neieradās iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem (*lietas 125. un 127. lapa*). Tā kā minētie paskaidrojumi nav pamatoti ar kādiem citiem pierādījumiem, tiesa nevar piešķirt tiem ticamību. Līdz ar to tiesa nevar arī vienozīmīgi secināt, vai pieteicējam vai viņa pārstāvei tika nodrošināta iespēja iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem, ierodoties pie atbildētājas.

Papildus norādāms, ka fakts, ka atbildētājas vēstule ar norādēm par iespēju iepazīties ar lietas materiāliem saņemta jau pēc apstrīdēšanas iesnieguma iesniegšanas, neliedza iesniegt apstrīdēšanas iesnieguma papildinājumus, ja tādi pieteicējam būtu bijuši pēc iepazīšanās ar lietas materiāliem, kamēr vēl atbildētāja nebija pieņēmusi Pārsūdzēto lēmumu.

Jebkurā gadījumā no lietas materiāliem konstatējams, ka jau 2013. gada 18. februārī pirms Sākotnējā lēmuma pieņemšanas Departaments tostarp pieteicējam kā vienam no Būvju kopīpašniekiem nosūtīja vēstuli (*lietas 83. lapa*), kurā norādīja par veikto Būvju apsekošanu un tajā konstatēto, kā rezultātā Būves uzskatāmas par vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām būvēm. Pieteicējam, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 62. pantu, kas iestādei uzliek par pienākumu noskaidrot administratīvā akta adresāta viedokli vai argumentus lietā, tika lūgts līdz 2013. gada 6. martam izteikt rakstveidā viedokli par kopīpašnieku turpmākajām darbībām ar Būvēm, lai to tehniskais un vizuālais stāvoklis atbilstu normatīvajos aktos noteiktajām prasībām. Pieteicējs tika arī brīdināts, ka, ja līdz noteiktajam datumam atbildētāja nesaņems no pieteicēja atbildi, Būves tiks klasificētas kā vidi degradējošas un cilvēku drošību apdraudošas būves, tām piemērojot arī attiecīgi paaugstināto nekustamā īpašuma nodokļa likmi. Lietā nav strīda, ka minēto vēstuli pieteicējs ir saņēmis, taču atbildi nav sniedzis (*lietas 125. lapa*). Kā to tiesas sēdē apliecināja pieteicēja pārstāve, uz Rīgas domi viņa devās tikai 2013. gada 10. jūnijā (*lietas 125. lapa*), kas ir krietni pēc pieteicējam noteiktā termiņa noteikšanas un Sākotnējā lēmuma pieņemšanas.

Attiecībā uz procesuāliem pārkāpumiem norādāms, ka administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka, vērtējot procesuālo tiesību normu pārkāpumus un to ietekmi uz procesa rezultātu, ir jānoskaidro, vai šis pārkāpums varēja ietekmēt administratīvā akta saturu. Ja pārkāpums varēja to ietekmēt, tas uzskatāms par būtisku *(sk. Augstākās tiesas 2005. gada 15. marta sprieduma lietā Nr. SKA-59/2005 14. un 15. punktu*). Procesuālu pārkāpumu dēļ administratīvais akts atceļams tikai tad, ja attiecīgais procesuālais pārkāpums ietekmē administratīvo aktu pēc būtības, tas ir, ja iespējama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu *(sk. Augstākās tiesas 2007. gada 22. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-52/2007 12. punktu)*. Proti, nepieciešams izvērtēt, vai situācijā, kad šāds pārkāpums netiktu pieļauts, iestādes lēmums būtu citāds.

Secināms, ka iespējamais liegums iepazīties ar lietas materiāliem pieteicējam nav liedzis apstrīdēt un pārsūdzēt atbildētājas lēmumus. Izvērtējot lietas materiālus kopumā, tiesai nerodas pārliecība, ka pieteicēja pārstāves iepazīšanās ar lietas materiāliem iestādē būtu novedusi pie cita rezultāta administratīvajā lietā. Turklāt pieteicēja pārstāve tiesības iepazīties ar lietas materiāliem īstenoja tiesas procesā (*sk. Uzziņas lapu*). Tomēr pieteicēja pārstāves iebildumi arī pēc tam bija tikai procesuāla rakstura, nepamatojot, kāpēc Būves nebūtu atzīstamas par vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām.

[13] Pieteicēja pārstāve tiesas sēdē iebilda par to, ka atbildētāja nav ievērojusi 2012. gada 20. marta Rīgas domes iekšējos noteikumus Nr. 15 „Kārtība, kādā sakārtojamas vai nojaucamas pilsētu degradējošas, sabrukušas vai cilvēku drošību apdraudošas ēkas Rīgā" (turpmāk – Iekšējie noteikumi Nr. 15), līdz ar to administratīvo procesu ir virzījusi nepareizā iestāde un lietā trūkst kompetentu personu atzinumu.

Attiecībā uz minēto tiesa norāda, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 15. panta pirmajai daļai iestāde administratīvajā procesā piemēro ārējos, nevis iekšējos normatīvos aktus. Ar iekšēju normatīvo aktu iestāde var noteikt kārtību, kādā rīkoties un sadarboties tās amatpersonām. Taču iekšējie noteikumi un tajos paredzētais nav saistošs administratīvā akta adresātam.

Turklāt atbildētājas pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka Iekšējie noteikumi Nr. 15 pamatā vērsti uz nekustamo īpašumu piespiedu sakārtošanas procesa organizēšanu, nevis būvju klasificēšanu nekustamā īpašuma nodokļa likmju noteikšanas vajadzībām (*lietas 126. lapas otra puse*).

Attiecībā par kompetento iestādi būvju klasificēšanai Saistošo noteikumu Nr. 197 8. punkts noteic, ka vidi degradējošu, sagruvušu vai cilvēku drošību apdraudošu būvju klasificēšanu nodrošina un administratīvos aktus par šo būvju klasificēšanu izdod Departaments Rīgas domes noteiktajā kārtībā. Līdz ar to tiesa secina, ka administratīvo procesu ir virzījusi tā iestāde, kurai šādas tiesības piešķirtas ar ārējo normatīvo aktu.

Tiesa arī neuzskata par pamatotiem pieteicēja pārstāves iebildumus par kompetentu personu atzinumu trūkumu lietā. Kā jau minēts iepriekš, lietā ir veiktas Būvju apsekošanas un sastādīti atbilstoši akti. Neviens ārējs normatīvais akts nenoteic, ka būvi klasificēt par vidi degradējošu un cilvēku drošību apdraudošu var, pamatojoties tikai uz sertificēta būvinženiera atzinumu. Vienlaikus minētais netraucē pieteicējam pašam saņemt tādu atzinumu, ja viņš vēlētos pierādīt, ka Būves nav atzīstamas par vidi degradējošām un cilvēku drošību apdraudošām.

[14] Attiecībā uz pieteicēja pārstāves norādīto, ka Būves netiek sakoptas, jo pieteicējam ir civiltiesisks strīds ar bijušo Būvju kopīpašnieci, tiesa norāda, ka minētais neliedz pieteicējam kaut vai tiesas ceļā panākt vienošanos par Būvju sakopšanu vai nojaukšanu. Pretējā gadījumā ikvienam nekustamā īpašuma kopīpašniekam būtu attaisnojums nekopt īpašumu, nerēķinoties ar sekām. Šādā gadījumā ciestu sabiedrība un vide.

Tiesa arī vērš uzmanību, ka par minētajiem apstākļiem pieteicējs nebija minējis atbildētājai, kad tā no viņa pieprasīja informāciju par situāciju ar Būvēm. Ja pieteicējs minēto situāciju būtu darījis zināmu atbildētājai, iespējams, atbildētājas rīcība būtu citādāka vai kaut vai nogaidoša.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251. pantu un 289.–291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. C/ pieteikumu par Rīgas domes 2013. gada 30. augusta lēmuma Nr. 2-30/RD-13-432-ap atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I.Dambe